

Bryggerier, har været ret god Fremgang efter Ølstatens Indførelse, medens denne for de store Bryggerier har medført en endog saa ret betydelig Nedgang, der kun for et af dem, netop i det sidste Aar, har rettet sig. Jeg tror derfor, at det Forslag, som Udvalget har egnedes om, i alt væsentlig rammer det rette, hvis man overhovedet i denne væsentlige Sag kan komme til noget, der kan betegnes som det rette. Jeg vil derfor anbefale, at man bliver staaende herved, og skal anbefale at stemme for Udvalgets Endringsforslag.

Spødt: Jeg kan ikke nægte, at jeg blev noget forbavset ved at høre Finansministerens Udtalelse om Lovforslaget, saaledes som det er blevet ændret i Udvalget. Man har her i Saleii gjort tre Hensyn gældende i Forbindelse med Ølstaten, 1) et Hensyn til Statskassen, 2) et Hensyn til Konsumenterne og 3) et Hensyn til Bryggerierne. Tager man særlig Hensynet til Statskassen frem til Bedømmelse, finder man, at Statskassen efter Regeringens oprindelige Forslag vilde faa en Indtægt af c. 5,100,000 Kr. Nøjagtigt samme Resultat, vilde man naa ved at paalægge en ensattet Skat af $8\frac{1}{2}$ Kr. pr. Tønde over hele Linien. Regner man med en aarlig Produktion af 600,000 Tdr., svarer nemlig $8\frac{1}{2}$ Kr. paa det nærmeste til 5,100,000 Kr. Man vilde med andre Ord have naaet det finansielle Maal meget let og meget nemt ved at forhøje Ølstaten fra 7 til $8\frac{1}{2}$ Kr. pr. Tønde. Man har dernæst nævnt Hensynet til Konsumenterne, og man har ment, at man ved at affatte Lovforslaget i den Form, i hvilken det blev forelagt her i Tinget, vilde opnaa, at Øllet ikke blev fordyret for Forbrugerne, idet Bryggerierne i saa Tilfælde vilde bære Skatteforhøjelsen selv. Men jeg vil dog spørge Tinget: Kan det være Meningen, at vi skulle komme ind paa ad Lovgivningens Vej at paalægge en vis Producentklasse en Udgift, der i det foreliggende Tilfælde andrager 1 Million, og saa berolige os med den paa private Aftaler byggede Forudsætning, at Producenterne ville tage denne Million paa deres egen Konto, uden gennem en Forhøjelse af Prisen at vælte Staten over paa Forbrugerne? Jeg tror ikke, man bør acceptere et saadant Raisonnement. I og for sig er det efter min Mening fejlt i Theorien og aldeles uholdbart i Praksis. Jeg tror ikke, at man vilde kunne bevare en saadan Aftale og føre den igennem i 8 Dage, og jeg tror langt mindre paa, at man vilde kunne skaffe den Gyldighed i en Aarrække. Jeg tror, at man her,

bevidst eller ubevidst søger at tilfløre den Rendsgering, at lige saa sikkert, som vi lægge paa Øllet, lige saa sikkert, som vi forhøje Skatten, lige saa sikkert ville Konsumenterne komme til at bære Forhøjelsen. Om det bliver om 8 Dage eller om en Maanedstid eller om tre Maaneder, har mindre Betydning. Vi bør være klar over, at Prisforhøjelsen i hvert Tilfælde vil komme, da det jo er en Lov, der efter al Sandsynlighed vil gælde for en lang Fremtid. Lad os derfor hellere straks gøre os fortrolige med, at den Skatteforhøjelse, der lægges paa Øllet, kommer Konsumenterne ubivlsomt til at bære.

Man har dernæst gjort et Hensyn gældende til Bryggerierne, og der er for mig i Grunden noget ubehageligt ved at se den Konkurrencekamp, der føres ube omkring i Landet, til syvende og sidst blive ført ind her i Tinget under Former, jeg paa ingen Maade kan godkende. Man har talt om Konkurrencen mellem Udlandets og Indlandets Producenter, og vi have været meget uenige om, hvorledes man skulde søge at ordne dette Forhold paa bedst mulig Maade for den danske Nation. Måske kommer vi ind paa en Lovgivning af denne Art, hvor de mindre skulle beskyttes mod de større ved aldeles vilkaarlige Bestemmelser af, hvilke Producenter det skal henregnes til de mindre, og hvor Grænsen skal sættes for de større, saa er jeg bange for, at vi ende med Beskyttelseslove af den Art, at Sundbyvester fordrer Beskyttelse mod Sundbyvester. Jeg tror, det er højt uheldigt at komme ind paa den Slags Principper i Lovgivningen eller rettere sagt, den Slags Principløshed; thi et Princip er der her slet ikke Tale om.

Inden for Udvalget have vi efter mange Forhandlinger til syvende og sidst alle uden Partiforstel kunnet enes om det Endringsforslag, vi have anbefalet Tinget, men det er bekendt, at der var omtrent lige saa mange Anstuelser om Ordningen af dette væsentlige Spørgsmaal, som der var Medlemmer i Udvalget. Vi gik imidlertid ud fra den Forudsætning, at hvis det lykkedes i Udvalget at faa et enstemmigt Endringsforslag vedtaget, saa vilde man med nogenlunde Sikkerhed kunne gøre Regning paa, at Finansministeren vilde bøje sig for denne Enighed og acceptere vort Forslag, selv om Ministeren ikke fuldt ud opnaaede det, han havde ønsket. Jeg beklager efter Finansministerens Udtalelse at maatte opgive dette Haab; og jeg beklager det saa meget mere, som jeg i hvert Tilfælde meget nødig er gaaet med til dette Kompromis. Efter min Overbevisning er man her gaaet bort fra